

Verekedés a kocsmában

Már hűvösek voltak a reggelek, az éjszakai fagyok belopózkodtak a szentlászlói kertekbe. Hullott a megsárgult falevél. A nagydarab, de már a hatvanas éveiben járó köpcös kocsmáros, nehezen fölrángatta az állandóan szoruló rolót. Aztán egy kicsit elálldogált ott a melengető októberi napfényben. Nem kellett sietnie, mert még elég korán volt, a vendégek még nem jöttek. Néhány szekér zörgött az örökké kátyús úton. Csordás terelgetett pár mélabús, beesett oldalú tehencskét a puszta irányába. Hol itt, hol ott megnyíltak a deszkakapuk, ahonnan újabb éhes jószágok ballagtak a többi mögé. Egy öreg bácsi tragacsot tolt, azon nagykosár. Nem volt neki sietős, megpihent egy kicsit, komótosan megtömte pipáját, rágyújtott. A sorompó felől kopott parádés kocsival vágtatott két szép deres. A kocsmá előtt aztán megcsendesedve leálltak a régi temetőt övező akácfák alatt. Nyalka szentlászlói legények pattantak le arról, és nagy ostopattogatás kíséretében játékosan egymást lökdösve beléptek az örökké cigarettaszagú ivóba. Kisüstivel kezdték, még tán folytatták is...volna! De ekkor újabb vendégek érkeztek, igaz a másik irányból, Csöngöle felől, csak úgy biciklivel, de voltak vagy hatan. Mind magas, kopottas sötét öltönyt, kalapot viselő, csontos, kevés beszédű csöngöleiek. Bemenne megállapodtak a pult másik végénél, dózniból nagy nyugodtan cigarettát tekerve, de szemük sarkából lopva méregették a már ott lévőket. Újabb emberek jöttek be, idevaló falubeliek. A mi derék kocsmárosunk mindenkit kiszolgált becsületesen, már amennyire egy kocsmárosra ezt rá lehetett mondani. Utána kiosont hátul az udvar felé, és átszólt a szomszéd udvarba. Jóska itthon vagy? Hát én igön ... Aztán mé kérdöd ? Ülél gyorsan lóra, oszt meg se állj Szankig, hívd a csendőrt, mert itt nagy baj lössz.. A szomszéd ebből már mindent megértve, gyorsan a sárga hátára pattanva már az ügyvéd úr háza előtt vágtatott. Közben újabb legények jöttek be, gyorsan szaladt a hír, és akinek vér folyt a pucájában, az most a kocsmá felé igyekezett. Egy

órát biza nem kellett várni, mikor elcsattant az első pofon, aztán olyan verekedés keveredett, amit csak csöngőleiek tudtak produkálni. Előkerült a biciklilánc, pumpa, kocsilőcs, meg minden ilyen hasznos alkalmatosság. A pár csöngőleit minden oldalról igencsak szorongatták dicső fiataljaink! De azok csak összevetve a hátukat ki - ki nyúltak és olyankor hullottak a fogak, szakadtak a ruhák. De a szentlászlóiak újabb erősítést kapva, már - már fölül kerekedtek, de akkor a csöngőleieket mintha az ördög szállta volna meg, valahogy újra erőre kaptak, csakúgy repültek az emberek kifelé a mi gondos kocsmárosunk által már jó előre kitárt ajtón. Délre szólt a harang, mikor két vitéz természetű, úgy kétméteres csendőr leszállt a lováról, már a sorompónál jó

előre. Lovukat megkötve Jóskára bízta. Ők meg előhúzták kardjukat a kocsmajtó előtt, mélyen lehajolva, hogy a kakastollas fővegükkel beférjenek, beléptek a verekedés kellős közepébe. Nem szóltak egy szót sem, hanem a kardjuk lapjával nagyokat sóztak a bent lévő, harctól igen fölhevült küzdőkre. Nem nézték, hogy szentlászlói az, avagy csengelei. Nem kellett ahhoz tíz perc sem, bizony úgy elpáholtak ott mindenkit, hogy ott csak nyöszörgő, menekülő töltötte meg a fél utcát. A derék, csend őrei pedig még csak meg sem izzadtak. Leültek a söntés elé, és egy fröccs mellett kérdezgették a kocsmárost. Ugyé, nem vót semmi különlegös esemény, amiről most jegyzőkönyvet illene itt fővönni? Dehogy is, dehogy is csendőr urak! Minden a szokásos rendbe fojt! Hát akkó jó, mi is így lássuk ezt, fölálltak megigazgatták a ruhájukat, fejükre húzva kakastollas fővegüket, lovaik után néztek. Hát egy kis békés falu ez Gyula, nemde? Biza nagyon békés, nagyon békés, hagyta az jóvá. Szigorúan, de kis mosollyal a szája sarkában odabiccentett, az Őket tátott szájjal bámuló gyerekeknek. A tisztelettel köszönető falusi embereket, majd lassan a falut is hátuk mögött hagyva elporoszkáltak vissza Szank irányába.

Nagy Endre-Verekedés a kocsmában

Írta: Administrator

2012. július 04. szerda, 15:39 - Módosítás: 2012. december 17. hétfő, 12:13

Írta: Nagy Endre